

PLAYERS

*James
Patterson*

edice
KLOKAN

Copyright © James Patterson, 2015

Translation © Jan Mrlík, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Postavy a události a nehody v této knize jsou fiktivní.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať živými,
či mrtvými, je čistě náhodná a autorem nezamýšlená.

Z anglického originálu Private Vegas vydaného
nakladatelstvím Little, Brown and Company,
Hachette Book Group,
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
přeložil Jan Mrlík

Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-815-7

Pro Suzie a Johna, Brendana, Alexe a Jacka

prolog

NASTARTUJTE MOTORY

Jedna

Lori Kimballová si cestu ze zaměstnání domů přeměnila v šílený závod na život a na smrt, pro který si stanovila tři pravidla.

Zaprvé: Nebrzdit.

Zadruhé: Nepoužívat klakson.

Zatřetí: Každý den pokořit předchozí rekord o deset vteřin.

Vypnula telefon a schovala ho do schránky v přístrojové desce.

Připravit se. Pozor.

Zvedla sluneční stínítko pod střechu auta, do škvíry přehrávače zasunula disk s coververzí Howlin' Wolfovy písně „Killing Floor“ od kapely Electric Flag a spustila časomíru na stopkách, které nosila na šňůrce kolem krku.

Start.

Lori sešlápla plyn a její crossover Infiniti EX se vyřítil po nájezdové rampě na dálnici 110, jako by jí četl myšlenky.

Z tohoto dálničního nájezdu to měla domů do Glendale přesně šestnáct kilometrů. Její dosavadní rekord činil dvanáct minut a deset vteřin, a ustanovila jej jenom proto, aby ho zase pokořila.

Slunce už tolik nepálilo a provozu na suché dálnici nic nebránilo. Svištěla po dně kaňonu a silnici po obou stranách lemovaly náspy, které ji naváděly jako po skluzavce do čtyř po sobě následujících tunelů Figueroa.

Lori se lepila na koncová světla kaštanově hnědého audi z roku 2013 a musela vzdorovat nutkání opřít se dlaní o spínač

klaksonu. Audi za chvíličku přibrzdilo, jen aby jeho řidič dal najevo, že jí nehodlá uhnout. Přesně tohle dělal její desetiletý syn Justin, když se mu nechtělo do školy. Prostě jen zpomalil.

Lori se s tím nesmířila. Odbočila do prostředního pruhu a protáhla se kolem obstarožní rozklepané fordky. Jakmile se dostala před audi, ostře pootočila volantem vlevo a vrátila se do rychlého pruhu.

To bylo *ono*.

V tomhle místě tři pruhy pokračovaly dál po stodesítce, zatímco čtvrtý pruh zcela vlevo sloužil k odbočení na dálnici číslo 5. Lori zrychlila na sto deset, proletěla kolem zlatavého cadillaku '01, který se vpravo od ní ploužil necelou stovkou, a dál se hnala v rychlém pruhu.

Zesílila zvuk přehrávače a z jedenácti reproduktorů hudebního systému Bose se s duněním linula směsice rocku a městského blues. Lori se dostala do stavu, který se natolik blížil létání, jak jen to bylo možné, aniž by opustila zemi.

Už šest minut svištěla závodním tempem a minula značku, která signalizovala polovinu její trasy. Proti poslednímu času získala několik vteřin a při zvýšeném přísunu adrenalinu cítila mravenčení od špiček prstů až po konečky vlasů.

Dospěla do místa, kde si mohla dovolit přidat, a tak uháněla sto patnáctkou, ale černý kabriolet BMW se nasunul před ni, jako by rychlý pruh patřil jenom jemu.

S tím se Lori nemohla smířit.

Nebrzdit. Netroubit.

Zablikala dálkovými světly, pak si všimla škvíry mezi auty po pravé straně. Zabrala za volant a vrhla se do prostředního pruhu, přičemž jen tak tak minula zadní blatník bavoráku.

No tohle, ten chlap za volantem se ale šklebil!

„Tohle je *závod*, chápeš, ty moulo?“ křikla k monitoru trčícímu z palubní desky, který zobrazoval prostor kolem vozu v okruhu 360 stupňů. Vzrušením byla celá bez sebe, ale znenadání jako by se venku zšeřilo a výhled čelním sklem jí zablokovala zadní část šedivé dodávky.

Odkud se tam vzala? Odkud?

Lori dupla na brzdu. Pneumatiky se rozječely, její infinity se divoce smýkalo ze strany na stranu a bezpečnostní systémy vozu dělaly, co mohly, aby zabránily nevyhnutelnému nárazu do zádi dodávky.

Konečně na poslední chvíli brzdy zabraly a dodávka klidně ujížděla dál.

Lori svírala volant ve zpocených dlaních a ani se jí nechtělo věřit, že se nekonal náraz jedné karoserie do druhé, že jí trup nesevřel bezpečnostní pás a neomráčila ji ohlušující exploze airbagu. Neslyšela nic než rámus kapely Electric Flag a roztřesené sípání vlastního dechu.

Vypnula hudbu, a protože za ní vytrubovala další auta, povolila brzdu a přišlápla plynový pedál. Po tváři se jí řinul pot a kapal jí ze špičky nosu.

Ano, z cesty domů si udělala závod na život a na smrt, ale umřít pochopitelně nechtěla. Měla tři malé děti. Milovala svého muže. A i když jí práce připadala hrozně nudná, přinejmenším měla místo.

Co se to s ní proboha děje?

„Já nevím,“ odpověděla si. „Já prostě nevím.“

Zhluboka, rozechvěle se nadechla a upírala pohled přímo před sebe. Bavorák zvolnil, aby s ní srovnal rychlost, a jeho řidič s tváří sevřenou vztekem na ni neslyšně řval přes zavřená okénka.

Lori se ke svému překvapení rozplakala.

Dvě

Dva muži si v pokoji, který připomínal hedvábím vyloženou etuji, užívali tepla sálajícího z polen praskajících v krbu a v obličejích se jim odráželo mihotavé světlo vydávané plochou obrazovkou.

Starší z nich měl bílé vlasy, výrazné rysy a jeho oči barvy jantaru připomínaly kočičí. To byl Gozan.

Mladší, černovlasý, měl oči tak tmavé, až se zdálo, jako by pohlcovaly světlo. Mohutné svalstvo napovídalo, že bere zálibu v posilování opravdu vážně. Jmenoval se Khezir.

Společně navštívili zdejší ráj, známý pod jménem Los Angeles. Přijeli sem na dovolenou a tentokrát se rozhodli poprvé vypravit na západní pobřeží. Pronajali si jeden z bungalovů v areálu hotelu Beverly Hills, jehož luxus sotva snesl srovnání. Vpravdě královský samostatný domek se třemi ložnicemi svou krásou připomínal ulitu ústřice; seděl na konci pěšiny vyložené dlažbou v barvě růžového korálu a obklopovala jej přebohatá zeleň, hlavně banánovníky a palmy.

Tohle místo tvořilo nevídaně ostrý protiklad k zemi, odkud přijeli. Oba pocházeli z hornatého vnitrozemského území ve tvaru klínu, kde bylo sotva víc než kamení – tak vyhlíželo království Sumar.

Ted' si oba muži užívali nabídku tohoto požitkářského města, jako by chovali v dlaních nějaké exotické ovoce.

„Dám ti nové jméno,“ pravil Gozan Remari buclaté blondýnce s velkými prsy. „Pojmenuji si tě Broskvička, protože máš prsa jako pořádné broskve.“

V Sumaru se žádné tak kypré ženy jako Broskvička nenacházely. Ani v jižní Kalifornii jich nebylo mnoho, protože tady se považovaly za žádoucí holky s chlapeckými postavami, a těm podobné Broskvičce nadávali, že jsou tlusté.

Jako by na tom bylo něco špatného.

„Ty se mně nelíbíš,“ zamumlala váhavě Broskvička. Musela bojovat proti otupujícímu účinku drog, které vypila v nesmírně drahém šampaňském, takže měla co dělat, aby vůbec dokázala promluvit. „Jenomže...“

„Jenomže co, Broskvičko? Nelíbím se ti, ale co? Je ti tady přece báječně, ne?“

Gozan se zasmál. Tento vzdělaný muž navštěvoval školy v Londýně a Cambridgi. Hovořil šesti jazyky, založil malou banku v centru Londýna a působil v řadě správních rad. Přes všechny jeho bohaté zkušenosti ho překvapovalo, jak snadno se ženy nechaly svádět a skočily na každý trik.

Broskvička ležela na podlaze u jeho nohou, roztažená „jako orel“, jak se tomu ve zdejších končinách říkalo, se zápěstími a kotníky přivázanými k nohám stolu a pohovky. Ležela tam nahá až na malé kopečky kaviáru navršené na bradavkách. Nu, ještě před několika hodinami hrozně dychtila po šampaňském a kaviáru. Tak si teď nemá nač stěžovat.

„Už jsem zapomněla,“ řekla s povzdechem.

Khezir vstal a odešel do ložnice sousedící s obývacím pokojem, dvoukřídlové dveře však nechal otevřené, takže se obě místnosti propojily. Rozvalil se na rozměrné posteli s nebesy vedle mladší ženy, dcery Broskvičky. Tahle ženská působila ještě svůdněji než její matka – krásně roslá, měkká na dotek a s dlouhými blond vlasy.

Khezir ji pohládl po stehně a blažilo ho, jak se přitom roztrásla, i když mluvit už nemohla.

Řekl jí: „Ty máš zas prsa jako dvě manga, tak ti budu říkat Mango. Jo. Líbí se ti nové jméno? Je mnohem lepší než to, co ti dali rodiče, prasata jedny. Adri-ana.“ Opakoval to vy-

sokým, afektovaným hlasem: „Ááá-dríí-ááá-nááá. Je to jako když mečí kůzle.“

Khezir ulehčil několika městům od lidí, kteří mu připomínali zvířata. Tam, odkud pocházel, byl život krátký a bezcenný.

Dívka zasténala: „Prosíím.“

Khezir se zachechtal. „Prosiš, že chceš ještě? Rozumím ti dobře, Mango?“

V obývacím pokoji přehrávač CD spustil nový disk. Začal hrát dechový nástroj řečený kime. Jeho zvuk připomínal ledovou vichřici skučící ve škvírách skalisek. Zpěvák opěvoval oceán, který nikdy neviděl.

Ozval se Gozan: „Víš, Broskvičko, byl bych raději, kdybych se ti líbil, ale můžu opakovat, co říkal Clark Gable té hysterické děvce v *Jihu proti Severu*: „Na rovinu, seru na to.““

Shýbl se nad ní a vrazil jí facku a pak ji začal štípat mezi nohama. Broskvička zaječela a pokoušela se uhnout.

„Tohle je moc příjemné, co říkáš? Pověz mi, jak se ti to líbí,“ vrčel Gozan.

Ozvalo se zabušení na dveře.

„Zabloudili jste!“ zařval Gozan. „Hezky se vraťte ke své káře.“

Odpověděl mu dunivý mužský hlas. „Policie Los Angeles. Otevřete dveře. Okamžitě.“

Tři

V bujných zahradách za hotelem Beverly Hills tryskaly z postřikovačů spršky vody na udržované trávníky. Stmívalo se. Byl jsem ozbrojený a číhal jsem za keřem nějakých třicet metrů od bungalovu číslo šest. Zaslechl jsem na pěšině kroky – blížil se ke mně kapitán Luke Warren s šesti policisty v závěsu.

Pro jednu jsem byl rád, že vidím chlapy z losangeleské policie.

Získal jsem informaci, že za dveřmi s číslem šest se zdržují Gozan Remari a Khezir Mazul, dva hnusní, odporní chlapi. Byli podezřelí z celé řady znásilnění, jenže dokud nebyl k mání důkaz, že právě páchají trestný čin, neměl jsem právo vkročit dovnitř.

Zavolal jsem na kapitána, ukázal mu odznak a podal vizitku, na níž stálo *Jack Morgan, ředitel společnosti Private Investigations*.

Warren se na mě podíval a řekl: „Já vím, co jste zač, Morgane. Kamarád našeho šéfa. Poskok, který dělá za jedno procento.“

„Jo, mě zná spousta lidí,“ odpověděl jsem.

Policajti nemají rádi soukromé detektivy. Soukromá očka nectí pravidla povinná pro zaměstnance městské správy a naši klienti si najímají agenturu Private především proto, že jsme špičkoví odborníci a umíme mlčet.

Kapitán Warren utrousil: „No dobře, tohle jste spískal vy. Tak oč kráčí?“

„Můj kamarád, který pracuje v hotelnictví, mi povídal, že ty dva vyhodili z hotelu Constellation, protože napadli pokojskou. Tady se ubytovali přede dvěma hodinami. Mám na oknech nějaké kamerky, ale jsou zatažené závěsy. Hraje tam hudba a je puštěná televize. Kromě toho jsem rozlišil dva mužské hlasy a jeden ženský, ale žádné volání o pomoc.“

„A jaký zájem máte na tom, co se tam děje?“

„Jsem jen starostlivý občan.“

Warren přikývl. „Dobrá. Díky za tip. Teď vás musím požádat, abyste se držel zpátky a nechal nás dělat svou práci.“

Odvětil jsem, že jistě, žádný problém

A taky jsem s tím *neměl* žádný problém.

Neplnil jsem pro nikoho žádný úkol a nepídil jsem se po žádných zásluhách. Těšilo mě být u toho, až ty dva konečně dostanou.

Kapitán Warren poslal dva muže za bungalov, aby kryli zadní východ a dveře do zahrady, a pak jsme spolu vyšli po schůdkách na verandu před vchod a s námi ještě dva detektivové z losangeleské policie. Warren zabušil na dveře a ohlásil se.

Zaslechli jsme, jak zevnitř někdo něco křikl, a znělo to jako „táhněte“.

„Povídal ,pojdte dovnitř‘, že?“ prohodil jsem.

Kapitán se usmál, aby dal najevo, že se mu zamlouvá můj způsob uvažování. Pak odemkl zámek magnetickou kartou, přitáhl jednu nohu k břichu a vykopl dveře.

Ty se rozletěly a všem se nám nabídl nerušený pohled na to, jak vypadá absolutní zvrácenost.

Čtyři

Obývací pokoj byl celý jakoby z hedvábí a saténu v broskvové a krémové barvě. V mramorovém krbu hořela polena a z přehrávače se linula jakási atonální hudba. Po podlaze se válely prázdné sklenice, láhve od tvrdého alkoholu a spousta oblečení. Servírovací vozík pro obsluhu na pokojích ležel převrácený na perském koberci a kolem něho spousta rozházeného jídla a rozbitého porcelánu.

Tři roky jsem sloužil jako pilot u námořní pěchoty. Díky výcviku jsem dokázal zahlédnout lesk kovu nebo obláček dýmu na zemi z výšky deseti tisíc stop. I potmě. Ovšem na to, abych rozlišil ten hnus, který jsem měl před očima, jsem žádný pilotní výcvik nepotřeboval.

Muž řečený Gozan Remari seděl v křesle, nadutý jako princ. Vypadal věkem kolem padesátky, bělovlasý, s nazlátýma, jakoby kočičíma očima. Remari na sobě měl drahé, na míru šité sako, pod ním rozepnutou košili s proužkem, na ruce těžké zlaté hodinky a už nic víc – dokonce se ani nenamáhal nasadit pohoršený nebo překvapený výraz, že mu policisté vykopli dveře.

U nohou mu ležela nahá žena. Ruce i nohy měla doširoka roztažené a připoutané hedvábnými kravatami ke stolu a k pohovce jako velká můra připíchnutá na kusu hobry. Na kůži se jí rýsovaly namodralé otisky rukou, tělo měla potřísněné zbytky jídla.

Po pravé ruce jsem měl do oblouku zaklenutý průchod do ložnice. A tam, všem na očích, trčel Khezir Mazul. Nahý

seděl na posteli a pokuřoval doutník. V klíně mu spočívala mladá žena, také nahá, a hlava jí přepadávala přes pelest. Přes krk se jí táhla tenká krvavá stopa, a na krémovém saténovém povlečení jsem si všiml pohozeného steakového nože.

Z místa ve vchodu, kde jsem stál, jsem nedokázal poznat, zda je ta žena v bezvědomí nebo mrtvá.

Kapitán Warren zvedl Gozana Remariho z křesla a spoutal mu želízky ruce za zády. „Jste zatčen pro napadení,“ řekl. „Máte právo mlčet, vy hovnožroute.“

Mladší hnusák vstal, takže se mu žena svalila z klína na postel a pak na podlahu. Khezir Mazul se pyšnil mocnou postavou, povětšinou potetovanou symboly, které jsem nepoznával.

Vstoupil do obýváku a kapitánu Warrenovi řekl zcela znuděným tónem: „My jsme nic neudělali. Znáte výraz *konzul*? Nejde o žádné napadení. Ty ženy sem s námi přišly z vlastní vůle. Zeptejte se jich. Přišly na večírek. *Chtěli jsme se pobavit*, jak tady říkáte.“

A pak se zasmál. On se tomu *smál*.

Překročil jsem převrácený servírovací stůl a šel jsem k ženě ležící na podlaze hned vedle něho. Dýchala povrchně, pokožku měla na omak chladnou. Byla v šoku.

Třesoucíma se rukama jsem rozvazoval kravaty na jejich zápěstích a kotnících.

„Všechno bude v pořádku,“ uklidňoval jsem ji. „Jak se jmenujete? Můžete mi říct své jméno?“

Zadním vchodem vešli dovnitř další policisté a jeden z nich zavolal pro sanitku. Po nich se předním vchodem dostavili nějací zaměstnanci hotelu a dva hosté. Z bungalovu číslo šest se pomalu stával cirkus.

Strhl jsem z pohovky kašmírový přehoz a tím jsem ženu zahalil. Pomohl jsem jí do křesla a přes ramena jsem jí přehodil svou bundu.

Otevřela oči a po tvářích se jí začaly koulet slzy. „Moje dcera,“ řekla. „Kde je? Není snad...“

Slyšel jsem za zády policistu hlásit do telefonu: „Dvě ženy, jedna něco přes čtyřicet, druhá kolem dvaceti. Ta krvácí z řezné rány na krku. Obě dýchají.“

Ženě, jejíž jméno jsem pořád neznal, jsem řekl: „Vaše dcera je tamhle vedle v ložnici. Bude v pořádku. Pomoc už je na cestě.“

Žena si přidržela přehoz na těle, otočila se a přihlížela, jak její dceři pomáhají policisté na nohy.

Zvenčí bylo slyšet kvílení sirény. Žena ke mně vztáhla ruku a přitiskla mi na obličej uslzenou tvář. Volnou rukou mě k sobě pevně přivinula.

„Je to moje vina. Já jsem to zvorala,“ řekla. „Díky, že jste nám pomohli.“

první část

90210

Kapitola 1

Jel jsem hustým provozem za sanitkou, která rychle odvážela obě poraněné oběti po bulváru Santa Monica do nemocnice Ocean Memorial. Když ambulance odbočila směrem do vnitrozemí, zamířil jsem na sever a vyjel na dálnici Pacific Coast Highway, krásný kus silnice kopírující oblouk pobřeží a spojující Malibu se Santa Monikou.

Moje lamborghini dokáže zrychlit z nuly na sto padesát za deset vteřin, jenže tohle auto přitahuje policajty doslova odkud, i když jen tiše brumlá před červeným světlem semaforu. A tak jsem důsledně respektoval omezenou rychlost a za dvacet minut jsem byl na dohled domova.

Dům navenek tvoří jen sklo a zdi s bílou štukovou omítkou a od silnice ho odděluje vysoká zeď porostlá popínavými rostlinami. Ve zdi je vsazená vysoká brána z kovaného železa.

Zastavil jsem, otevřel okénko a přiložil dlaň ke snímači nového biometrického senzoru, načež se brána otevřela. Zavězl jsem lambo na poněkud malé a stísněné parkovací stání a zabrzdil vedle modrého jaguáru.

Když jsem vylézal z auta, brána za mnou se zase zavírala. Zamkl jsem vůz a rozhlédl se podél vnitřní strany zdi a po pozemku kolem domu, jestli neuvidím něco, co tam nepatří. Teprve pak jsem se vydal ke dveřím.

Koupili jsme ten dům s Justine Smithovou před pěti roky. Později, když jsme se už potřetí a velmi bolestně rozešli, jsem od ní odkoupil její podíl na domě. Cítil jsem se v něm

pohodlně, vyhovoval mi i jako úřadovna, prostě byl pro mě tím pravým – až do loňského třicátého května.

Tehdy jsem se v noci vrátil domů z pracovní cesty v zahraničí a našel jsem ve své posteli mrtvou Colleen Molloyovou, svou tehdejší přítelkyni; měla ještě teplou kůži. Byla zasažena několika výstřely a její vrah byl profík. Všechno na místě naaranžoval tak, že veškeré důkazy ukazovaly na mě jako na vraha.

Obvinili mě z Colleeniny vraždy a uvěznil, ale po výjimečné snaze vyšetřovatelů agentury Private jsem byl zase volný – pokud se to tak dá nazvat. Každý večer jsem otevíral dveře se strachem, že zatímco jsem byl pryč, odehrálo se v domě něco strašného.

Nastavil jsem oko před čtečku duhovky instalovanou vedle vchodových dveří, a když zámek s klapnutím povolil, vešel jsem dovnitř.

Na jednom křesílku leželo modré ženské sáčko a na něm položené černé kožené psaníčko. Když jsem procházel do hlavní místnosti domu, ucítil jsem ve vzduchu parfém. Pokračoval jsem za světlem, které pronikalo vnitřkem domu, a na gumových podešvích jsem neslyšně kráčet po dlažbě, až jsem mohl nahlédnout skleněnými dveřmi k bazénu.

Plavala jednu délku za druhou a neviděla mě. To bylo dobře.

Tiše jsem odsunul dveře stranou, vyšel zpátky do teplé noci a uvelebil jsem se na skládacím křesle. Na pláž dole se s řevem valil oceán a já jsem se díval, jak plave.

Osvětlení bazénu zřetelně vykreslovalo krásný tvar jejího těla. Silné paže sebevědomě brázdily vodu, a obraty na koncích dráhy působily elegantně, ale prozrazovaly i fyzickou zdatnost.

Tuhle ženu jsem znal tuze dobře.

Svěřoval jsem se jí úplně se vším. Dbal jsem na její bezpečnost a její štěstí. Opravdově jsem ji miloval.

Jenže jsem si nedokázal představit svou budoucnost s ní po boku. Nebo s kýmkoli jiným. A to byl pro Justine pro-

blém. Proto jsme spolu už nežili. A taky jsme nespřádali žádné dlouhodobé plány. Ale už před řadou měsíců jsme se dohodli, že se občas rádi potěšíme společností toho druhého. A aspoň prozatím to fungovalo.

Doplavala k okraji bazénu a vytáhla se na jeho obrubu. Ve hře stínů a světel se jí pokožka štíhlého těla leskla. Seděla s nohama spuštěnýma ve vodě, nakláněla se dopředu a ždímalas si dlouhé, tmavě hnědé vlasy.

„Ahoj,“ pozdravil jsem.

Polekaně sebou trhla. „Jacku!“

Pak se natáhla pro osušku a zavinula se do ní. Přešla k lehátku a posadila se ke mně. Usmívala se.

„Jak dlouho už tady sedíš?“

Vzal jsem ji dlaní za šíji a přitáhl jsem si ji k políbení. Znovu jsem ji políbil. Pak jsem ji pustil a odpověděl: „Zrovna jsem dorazil. Mám za sebou večer, že bys tomu ani nevěřila.“

„Dám si sprchu,“ prohlásila Justine, „a pak mi všechno povíš.“